

Sygn. akt: I C 23/19 upr

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 maja 2019 roku

Sąd Rejonowy w Wąbrzeźnie I Wydział Cywilny w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Ludmiła Dulka - Twarogowska

Protokolant: st. sekr. sąd. Arleta Ratajczak

po rozpoznaniu w dniu 13 maja 2019 roku w Wąbrzeźnie na rozprawie

sprawy z powództwa: **(...) Sp. z o.o. z siedzibą w K.**

przeciwko: **K. Ł.**

- o zapłatę

- 1) zasądza od pozwanej K. Ł. na rzecz powoda (...) Sp. z o.o. z siedzibą w K. kwotę **216,26 zł** (dwieście szesnaście złotych dwadzieścia sześć groszy) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie naliczanymi od tej kwoty za okres od dnia 18 marca 2017 roku do dnia zapłaty;
- 2) oddala powództwo w pozostałym zakresie;
- 3) zasądza od pozwanej K. Ł. na rzecz powoda (...) Sp. z o.o. z siedzibą w K. kwotę 108,16 zł (sto osiem złotych szesnaście groszy) tytułem zwrotu kosztów procesu.
- 4) nadaje wyrokowi w pkt 1 i 3 rygor natychmiastowej wykonalności.

Sędzia Sądu Rejonowego

Ludmiła Dulka – Twarogowska

POUCZENIE

Pozwany, przeciwko któremu zapadł wyrok zaoczny, może złożyć do tutejszego Sądu sprzeciw w ciągu dwóch tygodni od daty doręczenia mu wyroku.

W piśmie zawierającym sprzeciw pozwany powinien przytoczyć zarzuty, które pod rygorem ich utraty należy zgłosić przed wdaniem się w spór co do istoty sprawy, oraz okoliczności faktyczne i dowody. Sąd pomija spóźnione twierdzenia i dowody, chyba że strona uprawdopodobni, że nie zgłosiła ich w sprzeciwie bez swojej winy lub że uwzględnienie spóźnionych twierdzeń i dowodów nie spowoduje zwłoki w rozpoznaniu sprawy albo że występują inne wyjątkowe okoliczności.

Sprzeciw złożony po terminie oraz sprzeciw, którego braków strona w wyznaczonym terminie nie uzupełniła, Sąd odrzuca na posiedzeniu niejawnym.

Jeżeli sprzeciw zostanie złożony prawidłowo, sprawa zostanie rozpoznana w zwykłym trybie przez Sąd I instancji.

Powód może wnieść apelację od niniejszego wyroku zaocznego do Sądu Okręgowego w T.VIII Wydział Cywilny Odwoławczy, za pośrednictwem Sądu Rejonowego w (...) I Wydziału Cywilnego, w terminie 14 dni od dnia doręczenia mu wyroku wraz z uzasadnieniem lub w terminie 21 dni od daty doręczenia mu wyroku zaocznego, gdy powód nie

złożył wniosku o uzasadnienie. Sąd uzasadnia wyrok zaoczny jedynie wówczas, gdy powództwo zostało oddalone w całości lub w części (art. 342 k.p.c.). Termin do złożenia przez powoda wniosku o uzasadnienie wynosi 7 dni licząc od daty doręczenia mu wyroku zaocznego.

Strony i ich przedstawiciele mają obowiązek zawiadomić Sąd o każdej zmianie miejsca zamieszkania. W razie zaniedbania tego obowiązku pismo sądowe pozostawia się w aktach sprawy ze skutkiem doręczenia, chyba, że nowy adres jest Sądowi znany.

W przypadku nie złożenia sprzeciwu co do istoty sprawy, stronie przysługuje zażalenie na postanowienie w przedmiocie kosztów procesu zawarte w wyroku zaocznym. Wnosi się je do Sądu Okręgowego w (...) za pośrednictwem tutejszego Sądu w terminie 1 tygodnia od dnia doręczenia odpisu wyroku zaocznego. Zażalenie powinno czynić zadość wymaganiom przepisanych dla pisma procesowego oraz zawierać wskazanie zaskarżonego postanowienia i wniosek o jego zmianę lub uchylenie, jak również zwięzłe uzasadnienie zażalenia ze wskazaniem w miarę potrzeby nowych faktów i dowodów.

ZARZĄDZENIE

1. (...);

2. (...),

3. (...)

SSR Ludmiła Dulka – Twarogowska

W., dnia 22 maja 2019 r.

Sygn. akt I C 23/19 upr

UZASADNIENIE

W dniu 3 grudnia 2018 roku powód (...) Sp. z o.o. z siedzibą w K., zastępowany przez pełnomocnika będącego radcą prawnym, wystąpił do Sądu Rejonowego L.z powództwem przeciwko K. Ł., domagając się zasądzenia kwoty 633,86 zł wraz z: odsetkami ustawowymi za opóźnienie od kwoty 216,26 zł od 18 marca 2017 roku do dnia zapłaty, odsetkami ustawowymi za opóźnienie od kwoty 61,23 zł od 02 czerwca 2016 roku do dnia zapłaty, odsetkami ustawowymi od 18 grudnia 2015 roku do 31 grudnia 2015 roku i ustawowymi za opóźnienie od 01 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty od kwoty 356,37 zł, a także zasądzenia kosztów procesu.

Uzasadniając swoje żądanie powód wskazał, iż dochodzoną wierzytelność nabył 14 sierpnia 2018 roku od (...) na podstawie umowy przelewu wierzytelności, a wynika ona z kompleksowej umowy na dostawę energii elektrycznej łączącej cedenta z pozwaną, zgodnie z którą pozwana była zobowiązana do zapłaty należności z wystawionych faktur VAT za świadczone na jej rzecz usługi dystrybucji i sprzedaży energii elektrycznej, z czego nie wywiązała się (k.2-4).

Postanowieniem z 14 grudnia 2018 roku wydanym w sprawie(...) (...), Sąd Rejonowy L., wobec stwierdzenia braku podstaw do wydania nakazu zapłaty, przekazał rozpoznanie sprawy do Sądu Rejonowego w W. (k.4v).

Uzupełniając braki formalne pozwu powód podtrzymał swoje żądanie (k.8-8v).

Pozwana K. Ł. nie stawiała się na rozprawę będąc prawidłowo zawiadomioną o jej terminie (k.50-51), nie żądała rozpoznania sprawy pod swoją nieobecność i nie zajęła żadnego stanowiska procesowego.

Sprawa podlegała rozpoznaniu w postępowaniu uproszczonym.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 30 września 2013 roku K. Ł. zawarła z (...) na okres 3 lat umowę sprzedaży energii elektrycznej nr (...), zgodnie z którą dostawca zobowiązał się do sprzedaży energii elektrycznej dla obiektu przy ul. (...) w W.. Pozwana miała płacić za faktycznie zużytą energię elektryczną, w oparciu o dane szacunkowe lub odczyt układu pomiarowo-rozliczeniowego zgodnie z cennikiem, na podstawie wystawionych rozliczeniowych faktur VAT.

W dniu 24 grudnia 2013 roku pozwana zawarła z (...) S.A. w G. umowę nr (...) o świadczenie usług dystrybucji.

W dniu 5 grudnia 2014 roku (...) z tytułu sprzedaży energii elektrycznej wystawiło fakturę VAT nr (...), w której obciążyło pozwaną zapłatą kwoty 416,67 zł w oparciu o szacunkowe obliczenie zużycia w okresie od 01 grudnia 2014 roku do 30 września 2015 roku na 1.280 kWh. Następnie, po ustaleniu rzeczywistego zużycia przez pozwaną energii w okresie od 01 grudnia 2014 roku do 08 października 2015 roku w ilości 2.4 kWh i wartości 773,74 zł, została wystawiona faktura VAT korekta nr (...) na kwotę 357,07 zł. Uwzględniając spłatę dokonaną przez pozwaną i wystąpienie nadpłaty 0,70 zł, K. Ł. obciążono zapłatą za wskazaną fakturę w kwocie 356,37 zł w terminie do 17 grudnia 2015 roku.

W dniu 05 grudnia 2014 roku (...) z tytułu sprzedaży energii elektrycznej wystawiło fakturę VAT nr (...), w której obciążyło pozwaną kwotą 83,30 zł, dokonując szacunkowego obliczenia zużycia na 256 kWh w okresie od 01 października 2015 roku do 30 listopada 2015 roku. Następnie, po stwierdzeniu rzeczywistego zużycia przez pozwaną energii w okresie od 09 października 2015 roku do 03 grudnia 2015 roku w ilości 467 kWh i wartości 144,53 zł, została wystawiona faktura VAT korekta nr (...) na kwotę 61,23 zł (po uwzględnieniu dokonanej spłaty kwoty 83,30 zł), z terminem płatności do 1 czerwca 2016 roku.

W dniu 3 grudnia 2015 roku (...) z tytułu sprzedaży energii elektrycznej wystawiło fakturę VAT nr (...), w której obciążyło pozwaną kwotą 166,96 zł, dokonując szacunkowego obliczenia zużycia na 512 kWh w okresie od 01 grudnia 2015 roku do 31 marca 2016 roku. Następnie po stwierdzeniu rzeczywistego zużycia przez pozwaną energii w okresie od 04 grudnia 2015 roku do 24 marca 2016 roku w ilości 687,60 kWh i wartości 216,26 zł, została wystawiona faktura VAT korekta nr (...) na kwotę 49,30 zł, z terminem płatności kwoty 216,26 zł (166,96 zł + 49,30 zł) do 17 marca 2017 roku.

Pozwana nie wywiązała się z obowiązku zapłaty powyższych należności.

Okoliczności bezsporne, ponadto dowody:

- umowa sprzedaży energii elektrycznej wraz z załącznikami (k.27-34);

- informacje o rozliczeniach finansowych wraz z fakturami VAT korektami i ich szczegółowym rozliczeniem (k.21-26);

- umowa o świadczenie usług dystrybucji wraz z załącznikiem nr 2 (k.35-36v);

Stan faktyczny w niniejszej sprawie miał charakter bezsporny i został ustalony na podstawie dokumentów przedłożonych przez powoda, których autentyczność i prawdziwość nie budziła wątpliwości Sądu i nie była kwestionowana przez stronę pozwaną.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo w części zasługiwało na uwzględnienie.

Zgodnie z treścią art. 339 § 1 k.p.c., jeżeli pozwany nie stawił się na posiedzenie wyznaczone na rozprawę, albo mimo stawienia się nie bierze udziału w rozprawie, sąd wydaje wyrok zaoczny. Sąd nie może wydać wyroku zaocznego, jeżeli pomimo niestawiennictwa pozwanego na rozprawie, żądał on przeprowadzenia rozprawy w swej nieobecności albo składał już w sprawie wyjaśnienia ustnie lub na piśmie (art. 340 k.p.c.), stwierdzono nieprawidłowość w doręczeniu wezwania albo jeżeli nieobecność pozwanego jest wywołana nadzwyczajnym wydarzeniem lub inną znaną sądowi przeszkodą, której nie można przewidywać (art. 214 § 1 k.p.c.).

W realiach niniejszej sprawy zachodziły podstawy do wydania wyroku zaocznego, ponieważ pozwana nie wdała się w spór co do istoty sprawy, pomimo prawidłowego zawiadomienia o terminie rozprawy, nie stawiała się na jej termin, nie zajęła żadnego stanowiska procesowego, nie wnosiła o przeprowadzenie rozprawy w swojej nieobecności, ponadto brak było podstaw, aby przyjąć, iż wystąpiły szczególne przeszkody uniemożliwiające jej stawiennictwo do Sądu.

W myśl art. 339 § 2 k.p.c. Sąd wydając wyrok zaoczny przyjmuje za prawdziwe twierdzenia powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie lub w pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą, chyba że budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa.

W przedmiotowej sprawie powód dochodził spełnienia przez pozwaną zobowiązań wynikających z umowy sprzedaży energii elektrycznej nr (...) z dnia 3 października 2013 roku łączącej K. Ł. z (...), w związku z przelewem wierzytelności na jego rzecz.

Zgodnie z art. 509 § 1 k.c., wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Natomiast z treści § 2 tego przepisu wynika, że wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki. Wierzytelność, przechodzi na nabywcę solo consensu, tj. przez sam fakt zawarcia umowy przelewu. Dłużnikowi zaś przysługują przeciwko nabywcy wierzytelności wszelkie zarzuty, które miał przeciwko zbywcy w chwili powzięcia wiadomości o przelewie (art. 513 § 1 k.c.).

Umowa sprzedaży energii elektrycznej należy do umów o charakterze cywilnoprawnym. W myśl art. 535 k.c. przez umowę sprzedaży sprzedawca zobowiązuje się przenieść na kupującego własność rzeczy i wydać mu tę rzecz a kupujący zobowiązuje się rzecz odebrać i zapłacić sprzedawcy cenę. Poprzez odesłanie z art. 555 k.c. powyższą definicję sprzedaży stosuje się odpowiednio do sprzedaży energii.

Zgodnie ze wskazanymi uregulowaniami zasadą jest, że dostarczanie energii elektrycznej następuje w ramach stosunku zobowiązaniowego. Bezsporną w sprawie była okoliczność, iż od 3 października 2013 roku pozwana K. Ł. była związana z (...) ważnym stosunkiem zobowiązaniowym w postaci umowy sprzedaży energii elektrycznej, natomiast świadczenie usług dystrybucji (przesyłu) odbywało się w oparciu o odrębną umowę łączącą ją z (...) S.A.

Na podstawie pierwszej z powyższych umów, zawartej z poprzednikiem prawnym powoda, pozwana miała dokonywać rozliczenia wyłącznie za rzeczywiście zużytą energię elektryczną, w oparciu o faktury rozliczeniowe.

Za zużycie energii elektrycznej przez pozwaną, w dniu 3 grudnia 2015 roku (...) wystawiło fakturę szacunkową nr (...) na kwotę 166,96 zł, a następnie dodatkowo fakturę VAT korektę nr (...) z 3 marca 2017 roku opiewającą na 49,30 zł – z terminem płatności łącznej kwoty 216,26 zł do 17 marca 2017 roku, która nie została uregulowana. Tym samym K. Ł. jest zobowiązana do zapłaty na rzecz strony powodowej wskazanej kwoty objętej wskazanymi fakturami wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia popadnięcia w zwłokę, tj. od 18 marca 2017 roku do dnia zapłaty, o czym Sąd orzekł w pkt 1 wyroku.

W pozostałym zakresie Sąd nie mógł oprzeć się na twierdzeniach zawartych w pozwie, ponieważ był zobligowany wziąć pod uwagę przedawnienie roszczenia.

Zgodnie z art. 117 § 1 k.c., z zastrzeżeniem wyjątków w ustawie przewidzianych, roszczenia majątkowe ulegają przedawnieniu.

Pozwaną K. Ł. należy traktować jako konsumenta w rozumieniu art. 22¹ k.c., ponieważ będąc osobą fizyczną zawarła z przedsiębiorcą umowę, która nie była związana bezpośrednio z jej działalnością gospodarczą lub zawodową.

Na podstawie art. 1 pkt 1 ustawy z dnia 13 kwietnia 2018 roku o zmianie ustawy – Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw (Dz.U.2018.1104), do kodeksu cywilnego został wprowadzony przepis art. 117 § 2¹ k.c., zgodnie z którym po upływie terminu przedawnienia nie można domagać się zaspokojenia roszczenia przysługującego przeciwko

konsumentowi. Z kolei w myśl art. 5 ust. 4 wskazanej ustawy, w stosunku do roszczenia przeciwko konsumentowi Sąd ma obowiązek z urzędu uwzględnić okres przedawnienia także do istniejących roszczeń, nawet jeżeli konsument nie podniósł takiego zarzutu. Ustawowym skutkiem przedawnienia jest więc w obecnym stanie prawnym (od dnia 09 lipca 2018 roku) niemożność jego skutecznego dochodzenia.

Jak wcześniej wskazano, przepisy o sprzedaży rzeczy stosuje się odpowiednio do sprzedaży energii (art. 555 k.c.). Z kolei w myśl art. 554 k.c. roszczenia z tytułu sprzedaży dokonanej w zakresie działalności przedsiębiorstwa sprzedawcy, roszczenia rzemieślników z takiego tytułu oraz roszczenia prowadzących gospodarstwa rolne z tytułu sprzedaży płodów rolnych i leśnych przedawniają się z upływem lat dwóch. W związku z tym należy stwierdzić, iż roszczenia o zapłatę ceny sprzedaży energii elektrycznej także przedawniają się z upływem lat dwóch od chwili, gdy stały się one wymagalne.

Z przedłożonych przez powoda dokumentów wynika, iż faktura VAT korekta nr (...), w której obciążono pozwaną zapłatą kwoty 357,07 zł (pomniejszoną następnie do 356,37 zł) za zużytą energię elektryczną, została wystawiona 3 grudnia 2015 roku i określała ona termin płatności do 17 grudnia 2015 roku (k.21-22). Z kolei fakturę VAT korekta nr (...) opiewającą na kwotę 61,23 zł wystawiono 18 maja 2016 roku, z terminem płatności na dzień 1 czerwca 2016 roku (k.23-24).

Powód wniósł pozew w niniejszej sprawie dopiero 3 grudnia 2018, a więc po upływie ponad 2 lat od dat wymagalności roszczeń objętych wskazanymi dwiema fakturami. Skoro roszczenie we wskazanej części było przedawnione, powód nie mógł skutecznie domagać się jego zaspokojenia, co Sąd był zobowiązany uwzględnić z urzędu. Na gruncie niniejszej sprawy brak jest także podstaw do zastosowania art. 117¹ k.c. pozwalającego na nieuwzględnienie upływu terminu przedawnienia roszczenia przysługującego przeciwko konsumentowi, ponieważ nie wystąpił żaden szczególnie przypadek i nie przemawiały za tym względy słuszności.

Mając powyższe na uwadze, powództwo o zapłatę kwoty 417,60 zł (61,23 zł + 356,37) podlegało oddaleniu, o czym Sąd orzekł w pkt 2 wyroku.

O kosztach procesu w pkt 3 wyroku orzeczono zgodnie z zasadą ich stosunkowego rozdzielenia wyrażoną w treści art. 100 k.p.c., przyjmując, że powód wygrał proces na poziomie 34,12 %, a jego koszty wynosiły 317 zł (270 zł kosztów zastępstwa procesowego + 30 zł opłaty od pozwu + 17 zł opłaty skarbowej od czynności złożenia dokumentu stwierdzającego udzielenie pełnomocnictwa). Tym samym pozwana winna pokryć koszty procesu powoda w zakresie 108,16 zł.

O rygorze natychmiastowej wykonalności w pkt 4 wyroku, w odniesieniu do pkt 1 i 3 orzeczono na podstawie art. 333 § 1 pkt 3 k.p.c.

Sędzia Sądu Rejonowego

Ludmiła Dulka-Twarogowska

ZARZĄDZENIE

1. (...)

2. (...)

3. (...)

-(...);

4. (...)

W., 18.06.2019 roku

SSR Ludmiła Dulka-Twarogowska